VORPALOVÝ MEČ

JOHN RINGO & TRAVIS S. TAYLOR

CYKLUS ZRCADLO

KNIHA DRUHÁ

Knihy nakladatelství Brokilon,
které lze vydat jako e-booky,
si můžete legálně zakoupit
na na stránkách Palmknih.
http://www.palmknihy.cz/web/

John Ringo & Travis S. Taylor

VORPAL BLADE

Copyright © 2007 by John Ringo & Travis S. Tailor
Translation © 2010 by Robert Čapek
Cover © 2010 by Kurt Miller
For Czech Edition © 2010 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-41-5 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-7456-116-0 (PDF pro čtečky)
ISBN 978-80-7456-115-3 (PDF)
ISBN 978-80-7456-117-7 (ePub)
ISBN 978-80-7456-118-4 (mobi)

John Ringo
Travis S. Taylor

Vorpalový meč

Zrcadlo
kniha druhá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2010

John Ringo
v nakladatelství Brokilon

Cyklus Zrcadlo

Za zrcadlem
Vorpalový meč (s Travisem S. Taylorem)
*Chvastovzácný sok (s Travisem S. Taylorem)**
*Ostrý dráp (s Travisem S. Taylorem)**

** připravujeme*

http://www.brokilon.cz
brokilon@brokilon.cz

Věnování:

Bobu Heinleinovi, Andre Nortonové, Docu Smithovi,
Isaaku Asimovovi, A. E. van Vogtovi a všem ostatním,
kteří probudili představivost jednoho mladíka.

A Jimu Baenovi za to, že nám dal oběma
šanci to splatit.

Závěrem
jako vždy:
pro kapitánku Tamaru Longovou, USAF
narozena: 12. května 1979
padla: 23. března 2003 v Afghánistánu
Teď už létáš s anděly.

01.

DAL BYCH SI JEDNU
XXXX@VHYSW A7MSYULH-
KREEEEEEEEEEEEE-
EEEEEEEERRRRRRR-
RRRRRRRRRRRRR-
RRRRRRRRRRRRR-
RRRRRRRRRRRRR-
RRRRRRRRRRRRR-
RRRRRRRRRRRRR-
RRRRRRRRRRRKU
A K TOMU TALÍŘ MUONŮ,
PROSÍM.

„Myslíš, že mám znovu zmáčknout objednávku?“ zeptal se Bill a zahleděl se ke kuchyni. Obsluha v adarských restauracích sice byla příslovečně pomalá, ale tohle už bylo směšné. Poslal se Salem objednávku už před půlhodinou a ještě ani nedostali pití.

Komandéru-poručíkovi námořnictva Williamu „Doktoru“ Weaverovi, Ph.D., stejně tenhle oběd neseděl od samého začátku. Znal Sala Weinsteina z dob, kdy oba pracovali v Columbia Defense, takže když mu Sal zavolal a zeptal se ho, jestli už má nějaké plány

přes poledne, napadlo ho, že půjde jen o společenskou záležitost. Mělo mu ale dojít, že Sal, se kterým nemluvil skoro dva roky, nepojede až do Norfolku jen kvůli tomu, aby si popovídal.

„Stejně to k ničemu nebude," pokrčil Sal rameny. „Ale jestli tě to uklidní, udělej to. Pokud jde o ten server…"

Bill otevřel menu a stiskl volbu *glangi* s omáčkou *melaegl* navíc. Ta zatracená věc ani neblikla. Už jednou si z tohoto menu objednal. Jedno menu, jedna objednávka. Žádné peníze, žádná láska.

„Je to zatracený server Microsoft Vavala s nějakým kódem navíc," řekl Bill a znovu stiskl objednávku. Restaurace nebyla zrovna přeplněná a teď mu konečně došlo proč. Přitom někteří z Adarů už začínali chápat, že lidé nepotřebují k obědu čtyři hodiny tak jako oni. Bylo jasné, že rodina, která si tenhle podnik otevřela, sotva vylezla ze zrcadla.

„Dělá na tom náš nejlepší Adar," namítl Sal. „Nejlepší Adar."

„Máte Fazglima a Dulaula," řekl Bill a ani nezvedl hlavu. „Oba jsou jediní dva Adarové, o kterých se dá říct, že se propůjčí ke všemu, pod čím budou podepsaní. A ani jeden z nich neví zatracený *maulk* o technice serverů. Fazglim je filozof přírodních procesů a Dulaul filozof mikroakcí. Takže se mi snažíš namluvit, že máš nejlepší server na trhu, protože pro tebe čirou náhodou pracují biolog a kvantový fyzik, kteří se pod to hodlají podepsat. Je to MS Vav, což je jeden z nejmouchovatějších serverů na *světě*, a navíc do něj někdo nacpal kód z Col-Gomo programu. Takže má ještě víc much než obvykle. No tak, Sale, přestaň mě blbnout. Já adarské technologie *znám*. Pracuju s nimi každý zatracený den."

Potíž byla v tom, že od otevření zrcadel se celý svět – a Wall Street obzvlášť – zbláznil do Adarů. Adarské technologie byly světelné roky před lidskými, ale to nebylo nic divného. A spousta věcí, které se teď prodávaly s nálepkou „adarské techniky" jí nemohla být vzdálenější. Adarové byli předtím, než narazili na lidi, hluboce filozofická rasa. Což znamenalo, že byli proti marketingu zhruba stejně odolní jako indiáni proti chřipce. A tak se jich čím dál víc a více stěhovalo na Zemi, kde „bylo všechno hezčí". A v drtivé většině si mohli říct o obrovské platy, protože jakmile měla jakákoli společnost mezi zaměstnanci Adara – a dotyčný samec, samice nebo

bezpohlavní prostředník se klidně mohl kvalifikovat jako uklízeč – tvrdila, že na její technologii pracuje adarský odborník, a proto je tak předražená.

Bill na tenhle špek skočil jedinkrát, když šlo o „adarskou“ náhražku šampónu. V podstatě šlo o hřeben, který jste měli používat ve sprše místo mytí vlasů. Bylo zaručeno, že s porostem na vaší hlavě vykoná doslova zázraky.

Billovi po jeho vyzkoušení vlasy ještě pořád nedorostly.

Musel ovšem uznat, že k mání byly i vážně skvělé věci, založené na *skutečných* adarských technologiích. Zapomeňte na čištění zubů – stačilo použít kapsli Nanokartáček™, rozkousat ji mezi zuby, a nejen že byly vaše zuby zářivě bílé, ale celých dvanáct hodin jste si nemuseli dělat starosti s páchnoucím dechem. Kromě toho tu byla ta obrovská revoluce v elektronice…

„Počkej, někdo mi volá,“ poznamenal Sal a zvedl ruku k týlu. „Jo, Joe, slyším, tady je Sal,“ řekl. „To je skvělé, člověče…“

Ale když přišlo na implantáty… ježíši. Doktor měl za to, že je jeho BlackBerry zatraceně otravný šmejd už v dobách, kdy se o něm psalo jako o skvělém přístroji. Jediný způsob, jak jste tenkrát mohli rozeznat blouznícího šílence od blouznícího firemního právníka, byl rozdíl v kvalitě jejich oblečení a to, že jeden měl v uchu zastrčenou modře poblikávající věcičku. Ale poté co přišly na trh implantáty, začali lidé *opravdu* slyšet hlasy v hlavě. Teď už se rozdíl nedal odhadnout vůbec.

On sám samozřejmě také nosil sluchátko VeriNthal, díky čemuž vypadal podobně jako uživatel implantátu. Ale ta zatracená náušnice byla alespoň vidět.

Znovu stiskl tlačítko menu a s úžasem sledoval, jak právě v tom okamžiku vyšel ze dveří kuchyně Adar s obrovským tácem.

Tohle byla další věc na adarské kuchyni. Adarové přistupovali ke svým dvěma jídlům denně s takřka zbožnou úctou. I nejhorší bezpohlavní prostředník s domácím výcvikem v sobě měl více vášně pro vaření než šéfkuchař špičkového francouzského restaurantu. Každý chod musel být uspokojivý chuťově a zároveň musel působit jako umělecké dílo. Byli v tomhle ohledu daleko horší než Japonci.

Takže zatímco by se Bill naprosto spokojil s talířem nudlí *glangi*, dostal na stůl nejméně tucet dalších talířků, mističek a prkének. Omáčky, přílohy, malé křupavé věcičky – a nic z toho nedokázal přesně identifikovat. Už se účastnil večeří v Bílém domě, které byly méně složité.

„*Methmar*," řekl Weaver a kývl na prostředníka, který tu pracoval jako číšník. Bezpohlavní prostředníci byli pouze polovědomí a dělali u Adarů nejpodřadnější práce. Byli menší než samice a mnohem menší než samci, takže měřili něco kolem šesti stop, měli žilnatou hnědou pokožku a tři oči rozmístěné kolem široké, ploché tváře, kterou z větší části tvořila ústa s širokými stoličkami, určenými k drcení potravy.

S jejich standardním adarským vzhledem se ale velmi často neshodovalo oblečení. Když Weaver potkal Adary vůbec poprvé, většinou nechodili odění v ničem složitějším než byla bederní rouška. To bylo ovšem předtím, než se do nich zakousli lidé z marketingu. Zatímco se na Zemi stala obrovskou módou adarská technologie, lidské styly a móda měly na adarskou stranu zhruba stejný dopad jako tvrdý alkohol na přísného abstinenta.

Adar, který je obsluhoval, měl na sobě ostře fialovou sukni a „halenku", tvořenou z větší části průsvitným materiálem. Pod ní měl oblečený nátělník v řezavě růžovém odstínu. Na obličeji mu seděly obrovské sluneční brýle posázené sklíčky, která se snažila tvářit jako drahokamy, a po obou stranách z nich trčela široká křídla, díky nimž v nich Adar vypadal jako Elvis křížený s valkýrou.

Také byl vybavený iPodem. Vzhledem k tomu, že měl pravděpodobně implantát a iPod byl přebytečný, šlo nejspíš o záležitost módy.

„Vítejte, vítejte, vítejte," zakvičel bezpohlavní prostředník strašlivým falzetem, který u tvora vysokého šest stop a těžkého nejméně sto padesát kilo působil děsivě. „Uctívejte! Užívejte! Staráme se o kšeft! Nic než párek v rohlíku!"

Takže to *měl* být Elvis křížený s valkýrou.

„Díky," utrousil Bill za bytostí, která už vyrazila zpátky do kuchyně. Povzdechl si a zvedl hůlky, aby si nabral trochu nudlí.

Bill Weaver býval obyčejný klidný vědec, jenž pracoval pro Columbia Defense a přicházel s řešením potíží americké armády, které si ani ona sama neuvědomovala, když se jednoho deštivého sobotního večera zničehonic ocitl v Bílém domě a vysvětloval základy kvantové fyziky Národní bezpečnostní radě. Fyzikální pokus, jenž se naprosto vymkl z ruky, způsobil nejen obrovskou – zhruba šedesátikilotunovou – explozi na Univerzitě centrální Floridy, ale zůstala po něm podivná anomálie. A on byl shodou okolností jediný fyzik s prověřením na stupeň přísně tajné, kterého mohl v tom okamžiku ministr obrany zavolat.

V důsledku toho se několikrát dostal nepříjemně blízko silným výbuchům a párkrát ho to vrhlo do jiných dimenzí; byl přesvědčen, že nejméně jednou zemřel, ještě přesvědčenější o svém zmrtvýchvstání, a mezitím si všeobecně vzato užíval to, že odráží mimozemskou invazi.

Anomálie byla ve skutečnosti generátor bosonů; černá koule, o které si zatím pořád neudělali jasný názor, generovala Higgsovy bosony v neuvěřitelném množství. Co ale bylo lepší – nebo horší, podle toho, z jakého úhlu se na to díváte – bosony se byly schopny „spojovat“ s jinými bosony a otevírat portály do… no, v podstatě kamkoli. Vytvářely podmínky pro okamžitou přepravu, dokonce i na jiné planety. Portály vytvářely vstupy s vysokou odrazivostí, kterým se říkalo zrcadla. A jisté bylo, že vedly do různých podivných míst.

Špatnou věcí na portálech bylo, že některé z planet obývaly bytosti, které měly zájem o dobytí Země. Tomuto druhu se říkalo Dreen a reprodukoval se pomocí houbového porostu, který byl naprogramován tak, aby vytvářel různé další tvory. Jako například velké, vyjící démony podobné psům, kteří požírali lidi – tak ostatně došlo i k prvnímu kontaktu obou ras – až po obrovské pavouky velké jako hora. Předpokládalo se, že za Dreen stojí vědomá síla, ale tu Bill nikdy nespatřil. Viděl pouze tanky, které vypadaly jako nosorožci a stonožky a psí démoni. Těch bylo obzvlášť hodně. Samotné jméno tohoto druhu, Dreen, bylo adarským přepisem jejich vytí. *Dreeeeeeen*. Ani lidé, ani Adarové neměli nejmenší tušení, jak si tento druh sám říká, a ve skutečnosti na tom nikomu nezáleželo.

Záleželo jen na tom, aby se jim vyhnuli, případně – pokud by to bylo možné nebo nutné – do posledního kořínku houby je vyhladili.

Dobrá věc na branách byli Adarové. Ti na Dreen narazili, když se sami pokoušeli vytvářet vlastní zrcadla, užili si podobné problémy, a dokonce přišli na to, jak zrcadla zavřít. V podstatě bylo zapotřebí jen velkého výbuchu. Velkého. Musel to být výbuch, kterému se dalo říkat zabiják světů. Protože neexistoval způsob, jak odpálit bombu mezi dvěma světy – přechod z jednoho na druhý byl tak okamžitý, že ani nejcitlivější přístroje nic nezaznamenaly – museli jste si vybrat, na které straně brány ji odpálíte.

Adarové toto riziko podstupovat nechtěli, ale když Dreen na Zemi vyrazili skrze příliš mnoho portálů, byli lidé – zvlášť prezident Spojených států – ochotni zkusit doslova cokoli. Weaver s podporou necelé divize mechanizované pěchoty a SEAL týmu dokázal umístit nálož na odvrácenou stranu brány v Kentucky. To byl druhý případ, kdy byl docela jasně přesvědčen o tom, že zemřel. Jenže po krátkém, ale přinejmenším divném kontaktu s entitou nebo entitami, které mohly být docela dobře Bůh, se vrátil zpátky.

Krátce poté, co zastavili mimozemskou invazi, mu Adarové dali další záhadný přístroj. V průběhu prvních zkoušek se zdálo, že je to nejsilnější jaderný granát, jaký kdy vesmír viděl. Jakmile se dostal do kontaktu se sebemenším elektrickým nábojem – stačil i výboj statické elektřiny – došlo k výbuchu. K opravdu *velkému* výbuchu. K takovému výbuchu, který má ve scénáři napsáno: „Dojde k obrovskému výbuchu, který otřese celou Zemí!“ a věta je dvakrát podtržena. Popravdě řečeno stačilo připojit třífázový proud a vymazal by z existence celou jednu sluneční soustavu.

Adarové neměli nejmenší tušení, k čemu by ta věc mohla sloužit, ale Weaver v zásadě *odhadl*, že je to vlastně základ pohonné jednotky pro cestování nadsvětelnou rychlostí. Po roce pokusů a dvou dalších vybuchlých planetách došli všichni k názoru, že to opravdu taková pohonná jednotka je. A během následujícího roku vytvořili první prototyp lodi, kterou by mohl pohánět.

V té době už Weaver změnil strany v probíhající válce o peníze. Opustil Beltway a přijal důstojnický dekret od námořnictva, které se stalo hlavním dodavatelem ve vývoji první lidské vesmírné lodi.

Ještě předtím, než vstoupil do státních služeb, byl přesvědčen o tom, že námořnictvo je pro tento úkol daleko vhodnější volba než soukromý sektor. Prezident chtěl, aby lidstvo dokázalo vesmírem cestovat co nejrychleji. Během krátké války získali dostatek informací na to, aby byli přesvědčeni, že Dreen také jsou schopní cestovat nadsvětelnými rychlostmi. Nejvyšší prioritu momentálně mělo zjištění, kde se Dreen nachází a zda míří k Zemi normálním vesmírem. Jediný způsob pro rychlou stavbu mezihvězdné lodi spočíval v přestavbě existujícího plavidla. Jasnou volbou se stala jedna z mnoha jaderných ponorek s balistickými jadernými raketami, které byly vyřazovány z aktivní služby.

A tak se Weaver, který mezitím pokračoval v konzultacích ohledně strojních záležitostí, stal astrogačním důstojníkem námořního stavebního kontraktu číslo 4144. Přestože přísně tajné plavidlo už absolvovalo několik zkušebních letů Sluneční soustavou, nemělo dosud jméno. A kontrakt číslo 4144 měl veškerý půvab a problémy prototypu. Většinu vybavení tvořily pozemské přístroje a mnoho jich patřilo k původnímu vybavení SSBN *Nebraska*. Zbytek byl buď adarský, nebo vyrobený ve spolupráci Adarů s lidmi. Úžasné na tom bylo už jen to, že všechno dohromady fungovalo, jak mělo.

Za dva dny mělo stále bezejmenné plavilo vyrazit do dalšího neznáma. No, vlastně se vědělo docela přesně, kam poletí. Základní průzkumnou trasu sestavoval sám Bill. Ale neznámé bylo všechno, nač narazí. Člověk se konečně vydával tam, kam lidská noha ještě nikdy nevstoupila. A on musel poslouchat, zatímco nabíral na lžíci polévku z brouka ordundrorob, jak se Sal snaží vnutit nějakému důvěřivému nešťastníkovi nový Col-Gomo Adar 2007.

Většina adarských potravin byla s lidským trávením naprosto nekompatibilní. Adarové se koneckonců přece jen vyvinuli na naprosto odlišné planetě. Dokonce i jejich nejzákladnější cukry byly stereoizomery. Izomery jsou chemikálie, jejichž jisté vazby se mohou odvíjet oběma směry – všechny „cukrové“ izomery na Zemi byly takzvané levé izomery. Adarské cukry byly pravé izomery. Mnoho adarských potravin bylo tak nekompatibilních, že byly jedovaté.

Ale v průběhu uplynulých sedmi let objevili lidé a Adarové překvapivé množství jídel a nápojů – hned zkraje to byla například coca-cola – které mohli konzumovat všichni. Jistě, většinou šlo o nutriční protějšek pojídání pilin, ale jídlo bylo dobré. A kvůli nulovému obsahu živin to bylo ideální dietní jídlo. Bill z větší části kvůli tomu, že všechen svůj zatracený čas trávil vsedě u stolu, začal strašlivě přibírat. A protože si kdysi vedl prvotřídně v karate a horské cyklistice, přivádělo ho to k šílenství. Takže jedl adarské jídlo.

Na druhou stranu…

„Mám o půl druhé schůzku," řekl Bill, když Sal konečně ukončil hovor. „Odpověď zní: nejsem ve správném oddělení státních zakázek, nedělám do zakázek a myslím si, že ten systém stojí za starou bačkoru. Jestli doufáš, že se za to někde přimluvím, tak to doufáš špatně."

„Bille. Kamaráde…" řekl Sal a potřásl hlavou. „Nemusíš to brát takhle osobně…"

„Ale musím," odpověděl Bill. „Jsem teď zatracený státní zaměstnanec, Sale. Musím o tomhle obědě napsat hlášení, musím buď zaplatit účet, nebo se o něj s tebou rozdělit, a čeká mě čtyřicetiminutová jízda zpátky do doků. A to všechno kvůli systému, který – jak oba víme – je k ničemu."

„Tak dobře," řekl Sal a zvedl ruce. „Teď vážně. Souhlasím s tebou. Fazglim ani Dulaul nevědí o serverech vůbec nic. V tom máme oba jasno. Takže… znáš nějakého *dobrého* Adara, který by byl k mání?"

„Proč jsi to nevybalil rovnou a nezeptal se, Sale?" opáčil Bill a nabral na hůlky další nudle. „Neznám, ale vím, koho se zeptat. Stačí?"

„Opravdu potřebujeme nějakého solidního Adara, který by pracoval v programátorském oddělení," řekl Sal. „Většinu kšeftů nám přebírá LockLilug. V čele oddělení mají Gilanglku. S tím se nemůžeme rovnat."

„Ať už seženete kohokoli, bude chtít nejmíň funkci a plat výkonného ředitele," poznamenal Bill. „To ale víš."

„Lidi, kteří jsou úplně nahoře, chtějí, abych někoho našel," řekl Sal.

„Poptám se ti," slíbil Bill. „Hovor. Příkaz. Účet."

„Váš účet je dvacet devět, čtyřicet sedm," odpověděl telefon v jeho náušnici. „Patnáctiprocentní spropitné dělá čtyři, čtyřicet dva."

„Příkaz: připočítat spropitné. Zaplatit účet," řekl Bill a vstal. „Příkaz: odpojit. Uvidíme se, Sale."

„Rád jsem tě zase viděl, Bille," řekl Sal a také se postavil. „Měl jsi mě nechat zaplatit alespoň půlku."

„Musím už běžet," odpověděl Weaver a potřásl mu rukou. Na kalhoty mu během jídla ukápla trocha omáčky *melaegl*, tak ji otřel nanoubrouskem. Ubrousek naplněný aktivními nanobakteriemi, které agresivně vyhledávaly a odstraňovaly skvrny, měly skvrnu dočista zlikvidovat, ale jen ji rozmazaly. Jistě, poté co ubrousek použil už tolikrát…

Weaver potřásl hlavou a vyšel z restaurace. To byl zase den.

~ ~ ~

„Taky jsi mě mohl upozornit mnohem dřív," řekla Mimi kysele zdánlivě do prázdné místnosti. „Tohle není nic, co bychom už dávno nevěděli. Jistě, ale ty nejsi ten, kdo musí přesvědčovat tetu Veru. Ale jasně… jenže sám *víš*, že kvůli tomu vymaulkuje cihlu."

Mimi Jonesové bylo čtrnáct let, byla na svůj věk drobná a štíhlá a měla dlouhé hnědé vlasy. Její matka zahynula v průběhu Chenovy události a ona od té doby bydlela u své tety a strýce a chodila do osmé třídy speciálního studijního programu na střední škole doktora Phillipse ve floridském Orlandu. Ve skutečnosti se účastnila dvou různých studijních programů. Naštěstí pro Mimi totiž měla střední škola doktora Phillipse, která se v první řadě věnovala rodinám z vyšší střední třídy, velice rozumný přístup k nadaným studentům. Většina ze speciálního studijního programu si mohla vybrat ze zvláštních tříd s výběrovými předměty a nezávislými studii. V Mimině případě šlo o naprosto nezávislé studium. Ve skutečnosti by Mimi v dřívějších dobách už dávno absolvovala. Vyšší střední školu.

Mimi měla totiž přítele. A ten přítel byl velice chytrý. Dost chytrý a dost schopný na to, aby dívku doprovázel na dobrodružné cesty mysli daleko za stěny školních tříd.

Když bylo Mimi šest let, bydlela se svou matkou, Lorettou Jonesovou, v malém dvoupokojovém bytě na Mendel Road. Ten se nacházel necelé půl míle od epicentra události, která zničila Univerzitu centrální Floridy, a Mimi se toho rána právě dívala na kreslené pohádky v televizi, když všechno zčernalo.

Miminy vzpomínky na to, co následovalo bezprostředně poté, byly velice pečlivě několikrát zkoumány. Všechno, co si zapamatovala, bylo, že se nacházela v nějakém černém prostoru, a pak tam byl „někdo“, nebo pravděpodobně něco – ať už se prostor nacházel kdekoli. Ta osoba, věc, entita nebo jak tomu chcete říkat, ji utěšovala. Pak se zase vrátila na Zemi, byla tma a ona se svým novým přítelem ležela v troskách domu. Ten „přítel“ byl velký hnědý pavouk, který ze všeho nejvíc připomínal vycpanou plyšovou hračku. Řekl jí – i když nikdy nikdo nepotvrdil, že by mluvil – že se jmenuje Tuffy. Mimi dokázala sporné body vysvětlit jedině tak, že se jí informace zničehonic objevila v hlavě, jako by tam byla pořád.

Pak Mimi vstala a vydala se za světlem. To světlo – vytvářené popravdě řečeno obrovskými reflektory – vycházelo ze základny, která zde vznikla pro studium Chenovy anomálie. Krátká doba, již Mimi strávila v jiném prostoru, ve skutečnosti na Zemi trvala celý den a byla skoro půlnoc, když narazila na skupinku lidí, která si na chvilku dala přestávku při studiu záhadné černé koule, jež byla posledním odkazem doktora Raye Chena. Mezi přítomnými se nacházel i doktor William Weaver, který v té době ještě ani netušil, jaké zázraky ho čekají. Zástupce šerifa, jenž si dělal starosti s možným biologickým zamořením, se navzdory radám doktora Weavera pokusil Mimi nového přítele odebrat. Tuffy vystrčil dvě ze svých deseti nohou, vysunul z nich něco jako drápy a napumpoval do zástupce šerifa cosi, co záchranáři později odhadli na zhruba čtyři tisíce voltů elektrického proudu.

Pak už se nikdo nesnažil Tuffyho a Mimi rozdělit. Dokonce i ve škole jí dovolili, aby se její mimozemský „přítel“ – nikdo nikdy nepoužil slovo „mazlíček“ – učil s ní.

V průběhu zkoumání anomálie Weaver zažil velice podivuhodné události. Jednou z nich byla buď živá halucinace, nebo doba, strávená mimo vesmír – na místě, kterému nemohl dát nálepku

„skutečné“ ani nejdobrodružnější ze všech fyziků. V době bezčasí se buď setkal se spoustou Tuffyů, nebo si je vysnil. Nicméně některé z úvah, ke kterým během této zkušenosti dospěl, mu naznačily, že Tuffyové jsou skuteční (ať už to platilo v jakémkoli slova smyslu) a bytost, která žije na Mimině rameni, pochází právě z tohoto místa. Popravdě řečeno, sám se sebou občas vedl diskuse ohledně toho, jestli Tuffy ve skutečnosti je, nebo není Bůh, případně nějaké jeho přijatelné vtělení.

Ať už ale byl Tuffy cokoli nebo kdokoli, rozhodně byl chytrý. A pomáhal Mimi, aby byla chytrá také. Existovalo jen několik málo vědců a výzkumníků, kterým Mimi a Tuffy důvěřovali dostatečně na to, aby si je připustili k tělu. Ale těch několik málo se dokázalo ptát Mimi na dost věcí, aby víceméně zjistili, jak to s nimi dvěma je. Původně působil Tuffy při studiu jako pomocník a zkušeně vytvářel situace, které Mimi pomáhaly v porozumění práce, již jí dávali její učitelé. Nicméně postupem času začal Tuffy tento základ používat k tomu, aby Mimi vedl dál a rychleji, než se kdy jejím učitelům podařilo. V době, kdy Mimi ukončila třetí třídu, už s Tuffyho pomocí zkoumala algebru, trigonometrii a základy astrofyziky. V průběhu následujících ročníků zrychlovala čím dál víc, takže v době, kdy nastoupila do sedmé třídy základní školy, dosáhla středoškolské úrovně ve všech fyzikálních vědách, a kromě toho měla rozsáhlé znalosti historie, psychologie, antropologie, a dokonce teologie.

Mimina teta se strýcem byli oddaní křesťané a zjednodušeně řečeno věřili tomu, že jediná kniha, kterou stačí lidem číst, je bible. Nicméně podporovali Miminu vášeň pro všeobecné studium – zvlášť když se většina týkala teologie. Jejich kazatel, který měl sám doktorát z teologie, jim připomněl, že poznávání podrobností o jiných náboženstvích není vůbec hřích a ve skutečnosti je pro hlubší pochopení křesťanství životně důležité. Stanovili ale pevnou hranici u jistých textů o lidské fyziologii a deviantní psychologii. A tak musela Mimi některé informace hledat na internetu, poté co s Tuffyho pomocí bez problémů obcházela programy pro on-line ochranu dětí.

Později začala Mimi ochotně pomáhat jiným výzkumníkům. Důvod byl jednoduchý: šlo o peníze. Wilsonovi bydleli v méně

zámožné čtvrti poblíž střední školy a pan Wilson byl tesař, jehož příjem stačil na to, aby Mimi žila v relativním pohodlí. Ale Mimi a Tuffy si uvědomili, že v blízké budoucnosti budou potřebovat daleko víc peněz – když už pro nic jiného, tak aby mohli financovat další Mimina studia.

Dívka tedy začala navazovat kontakty se zkušenějšími výzkumníky a nabízela jim pomoc s problémy, se kterými nemohli pohnout. Nebylo docela jasné, jestli s odpověďmi na tak složité otázky, jako byly například ty obsažené v *Problémech tisíciletí*, odpovídá Mimi nebo Tuffy. Ale otázky byly zodpovězeny.

Clayův matematický institut v Cambridgi v Massachusetts, v matematických kruzích známý spíše pod zkratkou CMI, vyhlásil sedm nejdůležitějších otevřených problémů soudobé matematiky, jejichž řešení vědcům už dlouhou dobu unikalo. CMI nabídl částku milion dolarů za vyřešení každého z nich. Mimi víceméně z rukávu vytáhla řešení čtyř ze sedmi předložených otázek. I když byla její řešení k dispozici pro kritiku déle než požadovanou dvouletou zkušební dobu, matematická komunita ji nepokládala za svou členku a platba stále nepřicházela.

Důležité a relevantní k Higgsovým bosonům, Chenově anomálii a samotné existenci bran bylo její řešení kvantové Yang-Millsovy teorie. Než došlo k Chenově anomálii a přišli Dreen, byly zákony kvantové fyziky pro svět elementárních částic tímtéž, čím byly pro makroskopický svět Newtonovy zákony mechaniky: kvantová fyzika se stala základní teorií, z níž musely vycházet všechny nové teorie, stejně jako tomu bylo o století dříve s Newtonovými zákony. Tam, kde Newtonovy zákony popisovaly, jak se věci v makroskopickém světě pohybují a chovají v blízkosti běžných gravitačních polí, potřebovalo vysvětlení věcí, jako byly třeba černé díry, Einsteinovu obecnou teorii relativity. Stejně tak kvantová mechanika popisovala fyziku částic poměrně dobře, dokud se neobjevila Chenova anomálie.

V polovině padesátých let dvacátého století vyvinuli Yang s Millsem metodu vhodnou k popisu interakcí elementárních částic pomocí způsobu, který do sebe včleňuje různé struktury, známé z geometrie, a ty ukázaly, jak použít teorii k předpovídání konkrétního chování částic. Yang-Millsova teorie byla více popisem

chování částic než jejich vysvětlením. Teorie sice byla experimentálně ověřena, ale nepodporoval ji žádný podkladový model.

Samotná teorie byla v podstatě kalibrační invariance, stejně jako teorie Higgsova bosonu, umožňující předpověď částic, které na sebe vzájemně působí skrze takzvanou silnou energii. Interakce skrze silnou energii závisí na zvláštní vlastnosti kvantové mechaniky, které se říká „hmotná mezera“. Kvantové částice mají pozitivní hmotu, i když klasické vlny putují rychlostí světla, což je v protikladu (nebo přinejmenším proti myšlence) Einsteinovy speciální teorie relativity. Podle speciální teorie relativity totiž hmotná částice nemůže dosáhnout rychlosti světla v normálním vesmíru, protože by k tomu potřebovala nekonečné množství energie, ale některé kvantové částice to popírají. Proto hmotná mezera. Mimin matematický důkaz konečně tento rozpor vysvětloval.

Mimi (nebo možná Tuffy) se domnívala, že dráhy, kterými po Chenově anomálii putovaly fraktály bosonů zrcadel – v matematických a fyzikálních kruzích se jim začalo říkat zrcadlové bosony – vedly rozměrem časoprostorového kontinua, který se nacházel *mimo* ty, ovládané mnohonásobnými variantami rozměrů teorie strun, byl ale sám modifikovanou teorií strun, která připomínala novější teorii membrán. Bylo zajímavé, že toto nové „pole“, které zrcadlové bosony potřebovaly, zahrnovalo Higgsovo pole, jež „prostupuje“ celým vesmírem v jakémkoli daném okamžiku, a Higgsův boson byl tudíž podmnožinou, nebo dokonce nestabilní relativistickou verzí zrcadlových bosonů. Vůbec poprvé v dějinách lidstvo pochopilo „konektivitu“ zrcadlových bosonů a jejich fungování. A nejlepší na tom bylo, že toto nové „pole“ vyžadovalo na nejzákladnější úrovni hmotnou mezeru. Heuréka! Yang-Millsova teorie byla vysvětlena!

Mimi o tom hovořila se svým přítelem doktorem Weaverem až do omrzení. Doktor William Weaver přišel jako první s domněnkou, že brány jsou Higgsovy bosony, což vyvolalo neskutečnou vlnu *maulku* v komunitě experimentálních fyziků, kteří byli přesvědčeni o tom, že znají všechno nejlíp a takzvaný standardní model moderní fyziky je alfou a omegou popisu fungování vesmíru.

Ve skutečnosti standardní model nespočíval v ničem jiném než ve srovnání experimentálních dat s matematickými popisy – nebyla to skutečná teorie, která by dokázala předvídat kvantová chování. A Mimi, doktor Weaver a Tuffy si uvědomovali, že na světě existuje jen malá hrstka fyziků, kteří jsou ochotni a schopni tento drobný rozdíl uznat. Weaver s Mimi používali analogii, podle které bylo popisování světla jako fotonů nebo částic stále jen oklikou k datům: světlo přece *je* světlo. Tím si nevyšlapali moc dobrou cestičku ani k částicovým fyzikům – těm Feynman řekl, že světlo je částice, a tudíž to tak muselo být. Adarům připadal tenhle rys lidských vědců, kteří měli mít otevřenou mysl, neuvěřitelně pokrytecký a zábavný.

Takže Mimi na Weaverovo doporučení přestala o odlišných Higgsových bosonech mluvit jako Higgsových bosonech, přestože oba dokonale chápali, že přesně tím jsou. Nebo přesněji řečeno, že Higgsovy bosony jsou ve skutečnosti nestacionární a nestabilní verzí zrcadlových bosonů. Weaver často říkal Mimi, že když přijde na boj s přirozeností fyzikální komunity, dává přednost boji s Dreen. Tuffy toto téma obvykle přecházel mlčením.

Nicméně Mimi ve skutečnosti vyvinula teoretickou předpověď Yangovy a Millsovy teorie. Teorie, vyplývající z matematiky, již odhalila, se ale netýkala jen předpovědi Yang-Millsovy invariance, šlo v ní o daleko víc. Vstoupila ve známost jako „čtyři plus jeden plus šest formalismus“, kde existovaly čtyři rozměry prostoru podle membránové teorie, jeden rozměr času a šest dalších rozměrů, které se lišily mezi formulacemi používanými jak ve strunovém, tak v membránovém konceptu. Ale právě Mimino matematické čarování je všechny spojilo dohromady – včetně zrcadlových bosonů – a nejen že popisovalo kvantovou Yang-Millsovu teorii, ale dokázalo ji i předpovědět.

Clayův matematický institut jí neustále odmítal přiřknout milionovou odměnu, dokud konečně nepoužila druhý ze svých trumfů. Tím prvním byl samozřejmě Tuffy, ale tak daleko nezašla. Její druhý trumf byl doktor William Weaver, který byl kromě Mimi jediným odborníkem na zrcadlové bosony na planetě. I když doktor Weaver trávil poslední dobou více času praktickým využitím zrcadlových bosonů a ne jejich teorií, měl dobré politické známosti –

teď, když se stal důstojníkem u námořnictva, byly nejspíš ještě lepší. Když jednoho dne jako protislužbu Weaverovi zavolala řediteli Clayova matematického institutu poradkyně pro národní bezpečnost, institut konečně udělal to, co měl udělat dávno, a zaplatil Mimi aspoň za jedno řešení. Mimi si pořád lámala hlavu s tím, jak má chápat Weaverovu poznámku o „zaseknutých líných inťouších, kteří nepomáhali s vymýšlením“. Weaver při této příležitosti použil i několik dalších jižanských eufemismů a metafor, které by Mimi její teta rozhodně nedovolila opakovat nahlas. Tuffy jí řekl, ať se tím nezatěžuje.

Průmyslový komplex neměl na druhou stranu vůbec žádný problém s věcmi, s jejichž vymýšlením jí nepomáhal. Chytří podnikatelé využívali každý solidní zdroj, který mohl vést k vydělání peněz, a v případě Mimi a Tuffyho málem padali na kolena, aby jim mohli zaplatit. Mimi se zapojila do zpětného využití adarských miniaturních zdrojů energie v komunikačních implantátech, díky čemuž získala jedno procento patentu, který vlastnila jistá velká mobilní síť, nemluvě o poplatku z téměř každého kusu baterie, který byl na trhu.

Pak ji výrobce pancéřovaného skla požádal o pomoc s rozluštěním problému, který měl s výrobním procesem nového polymeru. Po několika měsících spolupráce s firmou byl vyvinut nový patent na sloučeninu hliníku, oxidu titanu a sirníku hořečnatého, poskládanou v přesně se střídajících optických tloušťkách, která byla přinejmenším stejně pevná jako hliník a opticky průhledná. Firma dala Mimi z patentu podíl sedmi procent. Materiál, pojmenovaný „aliglass“, protože „průhledný hliník“ neměl ten správný zvuk, začal nahrazovat skleněné tabule v každém mrakodrapu na světě, nemluvě o součástech většiny pancéřovaných systémů. Byl to poměrně lukrativní kontrakt.

Kdykoli se Tuffy s Mimi zapojili do podobné snahy o nalezení řešení, Mimi odmítala nabízenou pomoc obchodního nebo patentového právníka. Tuffy měl podle všeho téměř nadpřirozenou schopnost odhadnout skutečnou cenu poskytnuté informace nebo spolupráce a společně se jim dařilo sepisovat neprůstřelné smlouvy. A kdykoli došlo na smlouvání tváří v tvář, cítil se i nejtvrdší

korporátní právník při jednání u jednoho stolu s tichou a zdvořilou čtrnáctiletou dívenkou, na jejímž rameni možná seděl samotný Bůh, naprosto vyvedený z konceptu.

Něco z peněz, které takhle vydělali, samozřejmě dávali Wilsonovým jako projev vděku za to, že se o Mimi starali. Většinu jich ale utráceli za knihy nebo ukládali na účet. Momentálně měla Mimi bankovní účet, jehož zůstatek by rozjařil každého účetního. Přišel ale čas, kdy z něj bude třeba začít vybírat.

A právě proto Mimi, oblečená v bledě modrých šatech a botách, seděla na kraji postele s rukama složenýma v klíně, dívala se z okna a lehce o sebe ťukala palci. U nohou jí stál sbalený kufřík.

Tuffy se v průběhu let změnil. Ve skutečnosti ale k většině změn došlo během poměrně nedávné doby. Končetiny, které kdysi bývaly baculaté, se teď prodloužily a drápy, jež z nich nyní nezakrytě vystupovaly, byly stříbřitě fialové. Kožešina mu také potemněla téměř až do odstínu půlnoční černi, která se ve správném světle purpurově leskla. Navíc teď daleko více vynikaly jeho smaragdově oči. I kolem nich se nacházely úzké a zakřivené ostrůvky purpurové kožešiny, která někdy hrála až do tmavě modré.

Změny překvapily většinu vědců, kteří se snažili Tuffyho studovat, dokud jedna žena nepoznamenala, že Tuffy teď vypadá „trochu nebezpečněji“. Když se Tuffy objevil poprvé – a po mnoho dalších let – potřebovala Mimi útěchu. Byla teprve dítě a chtěla plyšového medvěda (nebo v tomto případě pavouka), kterého by objala a který by odehnal všechny její noční můry.

To se s příchodem puberty změnilo. Mimi během té doby jen málokdy trpěla náhlými a převratnými změnami nálad, ale *změnila* se. Odložila dětské věci a způsoby a Tuffy se pravděpodobně v souladu s tím proměnil v něco, co potřebovala mladá dívka, která byla ještě nedávno dítě, ale nyní vstupovala do dospělého světa – v něco trochu nebezpečnějšího a divočejšího.

Nebo to mohlo být přibývajícím věkem. Nikdo opravdu nevěděl, jak to je. Kromě samotného Tuffyho a možná i Mimi, ale ti o tom nemluvili. „Tak dobře, dobře,“ řekla konečně Mimi s podrážděným povzdechem. Vstala a přešla do obývacího pokoje, kde paní

Wilsonová vysávala koberec a jako zvukovou kulisu měla puštěnou televizi.

„Teto Vero," řekla Mimi do hlučícího vysavače.

„Mimi," řekla Vera a vypnula přístroj. Vera Wilsonová byla mohutná žena po čtyřicítce, oblečená jen v domácí zástěře, protože Wilsonovi šetřili elektřinu a nechávali termostat nastavený vysoko. „Dneska ses do školy hezky oblékla."

„Já tam nejdu," odpověděla Mimi. „Tuffy mi řekl, že musím jít někoho navštívit. Dnes."

„Ty že… co?" zeptala se Vera Wilsonová zmateně. Od chvíle, kdy Mimi přijala do domácnosti, zjistila, že je to velice poslušná a okouzlující mladá dáma – přesně o takové dceři vždycky snila, ale neměla ji. Mimi *nikdy* nechtěla zameškat školu a rozhodně jí nikdy neodmlouvala nebo nemluvila takhle… divně. „Co to znamená, že nepůjdeš do školy?" zeptala se.

„Tuffy chce, abych něco udělala," řekla Mimi klidně, ale neústupně. „Musím jít někoho navštívit a pak… no, nejspíš budu nějakou dobu pryč. Brzy sem přijdou dospělí, kteří o tom s tebou budou mluvit a vysvětlí ti to. Teď ale musím odejít – hned teď; na deset hodin mám objednaný přechod z brány. Už pro mě jede taxi."

„Mladá dámo, nemůžeš jen tak odejít z domu…" nadechla se Vera Wilsonová ke zlostné odpovědi.

„Nechci, aby ses na mě zlobila, teto Vero," pokračovala Mimi klidně. „Ale já opravdu musím jít. Nikam neutíkám. Nějací dospělí lidé ti to určitě přijdou vysvětlit, to vím určitě – nevím ale jistě, co ti o tom *můžu* říct já. Pamatuješ si, jak k nám jednou přišel na návštěvu doktor Weaver a řekl, že jsou to důvěrné věci? Takhle tajné to je."

„No, jestli vláda tvrdí, že musíš někam jít, proč o tom neřekli něco *mně*?" zeptala se paní Wilsonová zmateně.

„Oni nevědí, že musím jít," odpověděla Mimi. „Ale Tuffy říká, že jestli nepůjdu, nebude to fungovat."

„Co nebude fungovat?" zeptala se paní Wilsonová, která vůbec netušila, o čem s dívkou vlastně hovoří.

„Ta věc, o níž nemůžu mluvit," odpověděla Mimi právě ve chvíli, kdy se zvenčí ozval klakson taxíku. „Už pro mě přijeli. Musím jít. Napíšu ti a nejspíš se vrátím zpátky docela brzy – tak na týden, jestli

mě pustí. Ale přišel čas, abych dělala věci, které mám za úkol dělat. Myslím, že je to asi tak, jako by tě k něčemu povolal Bůh, teto Vero. Mám úkol. A první místo, kam se musím vypravit, je San Diego.“

Teta Vera se podívala na nebezpečně vyhlížejícího pavouka na Mimině rameni a povzdechla si. Vzpomněla si na velice zvláštní rozhovor, který měla s doktorem Weaverem, když kdysi dávno navštívil Mimi, aby jí poděkoval za pomoc. Když odešel, sedla si a zamyslela se. Opravdu se andělé objevují výhradně v oblaku světla? Nebo jak doktor Weaver zdůraznil: „Nejdřív přišel obrovský záblesk světla. A město rozhodně utrpělo ránu, bylo pročištěno, nebo jak tomu chcete říkat… Nevím úplně přesně, co je Tuffy vlastně zač, ale řekněme, že anděl v docela složitém přestrojení by byl dobrý popis.“

Bůh rozhodně chodil po tajemných cestách. Člověk jen musel mít Jobovu trpělivost a věřit, že všechno nakonec dopadne dobře.

„Budeš mi psát, slyšíš?“ řekla teta Vera a do očí jí vyhrkly slzy. S Hermanem neměli nikdy vlastní děti a Mimi byla svým způsobem dar od Boha. A nyní, jak se zdálo, přišel čas, aby o svůj dar přišli. Myslela si, že dostanou delší dobu. Objala dívku a popotáhla. „Už jsem se naučila pracovat s e-mailem,“ řekla. „Budeš mi psát e-maily, rozumíš, holčičko? A přijď domů, kdykoli budeš mít příležitost. Tohle bude *vždycky* tvůj domov.“

„Určitě,“ slíbila Mimi a sama se rozplakala. „Ale tam, kam půjdu… no, nemyslím, že tam je internetové připojení.“

02.

VÍTEJTE U HVĚZDNÉ PĚCHOTY. NEDOTÝKEJTE SE NETVORŮ A DRŽTE SE OD NICH STRANOU.

Vojín Eric Bergstresser zaparkoval džíp před budovou velitelství, vystoupil a protáhl se.

První signál, že bude přeložen, dostal včera, když ho velící poddůstojník, štábní seržant, vytáhl z ranní rozcvičky a řekl mu, aby „hnul zadkem na prapor". Když dorazil na velitelství praporu, prošel podle slov rotmistra námořního dělostřelectva, který fungoval jako zástupce praporního operačního štábu, „tím nejrychlejším vyřizováním papírů" v dějinách jednotky. Rotmistr ho provedl celou procedurou a předal mu rozkaz, aby pokračoval po vlastní ose k rotě B průzkumné jednotky námořní pěchoty, která byla umístěna – což bylo docela zvláštní – na námořní základně Newport News.

Berg ani netušil, že v Newport News slouží vůbec nějací námořní pěšáci, a upřímně řečeno byl přesvědčen o tom, že základna se zavírá. O to větší bylo jeho překvapení, když zjistil, že se tam nachází celá průzkumná rota.

Berg byl u praporu „enko", jinak řečeno nováček. Přihlásil se jako dobrovolník okamžitě poté, co nastoupil k 1. námořní divizi, své první jednotce po absolvování výcviku. Jakmile úspěšně absolvoval základní testy – tělesné i psychické – prošel krátkým peklem

běžného průzkumnického výcviku a daleko delším peklem výcviku průzkumu bojem. Po ukončení války s Dreen se průzkum bojem soustředil daleko více na operace mimo Zemi. Také bylo teď daleko těžší výcvikem vůbec projít; ze šedesáti dobrovolníků byl Berg jedním z pouhých čtyř vojáků, kteří výcvik dokončili. I když nešlo o nic tak tvrdého jako testy způsobilosti a výcvik Delta Force, rovnal se výcviku SEAL v podmořských demoličních operacích. A možná ho i předčil, přinejmenším čirou brutalitou.

Bergovi nebylo úplně jasné, co se děje s námořní pěchotou, do které se už tak dlouho chystal vstoupit, ale viděl docela zajímavé změny. Na rozdíl od většiny spolubojovníků si velice dobře všímal souvislostí jako třeba rozpočtových hádek v Kongresu a událostí ve světě. A zvláště v té druhé oblasti se děla spousta zajímavých věcí. Po válce s Dreen a uzavření mnoha bran, které umožňovaly Dreen útoky na Zemi, většina ozbrojených sil procházela omezeními přísunu financí. Stále ještě nevysvětlené úniky zamoření v několika islámských zemích odčerpaly většinu sil z hnutí velkého džihádu, a přestože byly americké jednotky stále rozmístěny po celém světě, většinou se vrátily k prosazování míru a mírovým operacím; válka s teroristy zemřela společně s několika sty tisíci džihádisty v údolí Bekaa, v Mekce a Íránu.

Ale zatímco armáda a letectvo procházely obdobím omezení rozpočtu, většina peněz byla „investována jinam“ a byla převedena na námořnictvo a námořní pěchotu. A končila v tajemných černých děrách. Tajné části rozpočtu už začínaly být tak velké, že vyvolávaly vážné otázky médií. Jediná informace, která proklouzla ven, hovořila o tom, že se výdaje týkají „projektů mimozemského vojenského výzkumu“.

Strážný u brány v Newport News, která se nacházela pěkný kousek jízdy od Lejeune, ho nasměroval k hranaté budově bez jediného okna. Konečně přišel čas, aby zjistil, co tahle jednotka bojového průzkumu vlastně dělá a proč se schovává v tajné budově v Newport News.

Vstoupil do dveří označených „vstup pro návštěvníky“ a ocitl se v malé místnosti, tvořené většinou betonovými zdmi. Přímo proti dveřím byla umístěna ode zdi ke zdi aliglassová tabule a za její

ochranou se nacházelo bezpečnostní stanoviště. Věděl, že technicky vzato jde o průhledný hliník, ale na první pohled mu to připadalo jako průhledný safír, desetkrát silnější než plexisklo a drahé jako vstupenka do nebe. Celá tabule říkala, že někdo chce opravdu vážně zastavit jakýkoli pokus o útok. Tabule o síle pěti centimetrů by si dokázala bez jediné prasklinky poradit s průbojnou střelou s ochuzeným uranem.

„Bergstresser, Eric, vojín," řekl a zvedl průkaz, aby se na něj mohl podívat strážný za sklem. Strážný byl civilista, ne příslušník námořní pěchoty, ale byl poměrně mladý, na hlavě měl nasazenou boronkarbidovou přilbu, byl oblečený v těžké neprůstřelné vestě a na hrudi měl na tříbodovém polním závěsu zavěšenou MP-7. „Hlásím se do služby."

„Přiložte průkaz ke skeneru," řekl strážný a kývl bradou. Pak zkontroloval monitor počítače a přikývl. „Čekejte na eskortu," dodal.

„Rozkaz, pane," řekl Berg a rozkročil se do přehlídkového pohovu.

„Nováček?" zeptal se ho strážný interkomem a mírně se usmál.

„Ano, pane," odpověděl Berg. „Jsem u průzkumu teprve tři měsíce."

„Taky jsem býval u průzkumu," řekl strážný a podíval se na monitor. „Vítejte do říše zázraků. Právě dorazila vaše eskorta."

Otevřely se těžké ocelové dveře a do malé místnosti vstoupil první rotmistr v maskovací uniformě námořní pěchoty. Byl vysoký a štíhlý a měl vlasy ostříhané tak nakrátko, že nebylo možné odhadnout jejich barvu. Když se mu Berg podíval do obličeje, všiml si kromě hnědých očí a velkého nosu i toho, že pravá strana jeho tváře je větší a svaly v ní jsou očividně silnější než na levé straně, což byl jasný důkaz, že muž tráví v silně pancéřovaném wyvernu *spoustu* času.

„Bergstresser?" zeptal se první rotmistr. Na jmenovce měl napsáno „Powell".

„Ano, pane," odpověděl vojín.

„Průkaz?" zeptal se první rotmistr a natáhl ruku. Zkontroloval údaje a přikývl. „Vítejte u jednotky, vojíne," řekl. „Projdeme si spolu

základní pohovor a pak vás předám prapornímu zástupci vašeho týmu. Pojďte za mnou.“

„Ano, pane,“ řekl Berg a následoval poddůstojníka do ještě menší místnosti. První rotmistr počkal, dokud se nezavřely dveře, a pak si odkašlal. „Prověření čtrnáct,“ řekl.

Vnitřní dveře, označené velkou červenou čtrnáctkou, sklouzly na stranu a za nimi se objevila chodba. Vydali se doprava a cestou po naleštěné kachlíkové podlaze prošli kolem několika dveří. Na rozdíl od Bergovy minulé posádky nebyly žádné z nich označené jmenovkou, jen číslicemi. A většina z nich byla posuvná stejně jako ty, kterými vešli. Navíc byly ve stropě každé tři metry umístěny černé polokoule, v nichž se skrývaly kamery. Celkově budil vnitřek budovy spíše dojem vězení než velitelství.

První rotmistr se zastavil přede dveřmi zhruba v polovině chodby a znovu si odkašlal. „Vstup do sedm-šest,“ řekl.

„Sedm-šest se otevírá,“ odpověděl mechanický hlas a dveře se otevřely. „Pět, čtyři…“

Když hlas napočítal do nuly, dveře se zase zasunuly. Bergstresser sotva stačil vstoupit do místnosti za nimi.

„Tenhle systém nesnáším,“ poznamenal příslušník námořní pěchoty, který seděl za stolem v místnosti, do níž vešli.

„To já taky,“ odpověděl první rotmistr. „Ale nemáme ho tu jen tak pro parádu. Jdeme, Bergu,“ dodal a kývl ke dveřím, označeným nápisem „první rotmistr“.

Poddůstojník se usadil do křesla za stolem a pořádně si Bergstressera prohlédl. Vojín znovu zaujal přehlídkový pohov s nohama rozkročenýma do šíře ramen a rukama složenýma za zády. Oči měl upřené do prostoru šest palců nad hlavou prvního rotmistra.

„Pohov,“ řekl Powell. Po tomto rozkazu se vojínův postoj skoro vůbec nezměnil, ale bylo mu dovoleno promluvit. „Četl jsem vaše služební záznamy,“ řekl poddůstojník. „Do této jednotky jste byl vybrán pro své IQ, způsobilost ve zbraňových testech a skóre v testech operačního průzkumu. Ale musím vám položit ještě několik otázek a očekávám upřímné odpovědi. Pokud se pro tuto jednotku nehodíte, pošleme vás zpátky k původní jednotce. Nebudete kvůli tomu mít žádné problémy, věřte mi. Ale tato jednotka potřebuje jen

jistý typ kandidátů. Raději půjdu do akce o jednoho muže slabší, než abych s sebou měl nevhodného kandidáta. Ještě dodám, že pokud nám zbude trocha času, projdeme si testy, abychom zjistili, kolik pravdy za vašimi odpověďmi bylo. Pokud nám žádný čas nezbude a vy nebudete říkat absolutní pravdu, mohou kvůli vám zemřít další lidé. Je to jasné?"

„Jasné, pane," odpověděl Berg a napadlo ho, co se to tu u všech čertů chystá.

„Trpěl jste někdy jakoukoli formou i té nejmenší úzkosti v uzavřených prostorách?" zeptal se poddůstojník. „Ostatně – ocitl jste se někdy v uzavřených prostorách na dostatečně dlouhou dobu, abyste si to vyzkoušel?"

„Nikdy jsem nebyl v uzavřených prostorách moc dlouho, pane," odpověděl vojín. „Občas jsem strávil nějakou dobu v běžně omezených prostorách a nikdy jsem úzkost necítil."

„Definujte pojem běžně omezené prostory," pobídl ho rotmistr nevzrušeně.

„Já… kdysi jsem si hrával v kanálech, pane," řekl Berg. „Jednou jsem tam dokonce uvázl. Ale starosti jsem si s tím nedělal."

„To není přesně to, k čemu máme namířeno," řekl první rotmistr. „Už jste někdy přemýšlel o tom, jak by vám vyhovovala služba na ponorce?"

„Ano, pane," řekl Berg. „Nemyslím, že bych s tím měl potíže."

„Takže jinak," řekl první rotmistr a předklonil se. „Už jste někdy přemýšlel o tom, jaké to je ve vesmíru? Jak byste si vedl jako astronaut ve skafandru při výstupu do vesmírného prostoru? Na miliardy mil okolo žádný čerstvý vzduch a to jediné, co vás dělí od strašlivé smrti, je skafandr od výrobce, který získal veřejnou zakázku hlavně díky tomu, že nasadil nízkou cenu?"

„Ano, pane, už jsem o tom přemýšlel," odpověděl Berg. „Uvažoval jsem o tom, že bych se zapsal do výcviku pro astronauty, ale většinu života jsem chtěl být příslušníkem námořní pěchoty. A nepokládám službu u námořní pěchoty za překážku pro výcvik astronauta, pane. John Glenn to taky zvládl."

„Máte na to IQ," přiznal první rotmistr a znovu se opřel. „Četl jste někdy science fiction, Bergu?"

„Ano, pane," odpověděl Bergstresser. Věděl sice, že se tím kvalifikuje do postavení geeka, ale poddůstojník trval na tom, aby odpovídal podle pravdy.

„Co jste četl?" zeptal se Powell. „Nebo lépe řečeno – kolik jste toho přečetl?"

„Docela dost," přiznal Berg a bylo mu jasné, že si tím možná podřezává větev.

„Definujte pojem docela dost," řekl první rotmistr. „Kolik knih? Kolik z nich pojednávalo o cestách vesmírem? Jaké vzdělání v tomto literárním oboru máte? Mluvíme o knihách – ne o filmech nebo seriálech v televizi."

„Doma mám v knihovně asi tisíc kousků, pane," přiznal Berg váhavě. „A čtu pořád – na papíře i v elektronické podobě. Psal jsem herní programy k manévrům při bitvách ve vesmíru. Jsem hráč, takže znám stolní hry, RPG hry a simulátory, ve kterých šlo o boj ve vesmíru. Sice vím, že to ze mě dělá obrovského geeka, pane, ale taky jsem…"

„Taky jste zvládl první kolo základního pohovoru," řekl první rotmistr a usmál se. „Fantazie. Jste přesně člověk, kterého jsem hledal."

„Uch?" zeptal se Berg užasle. Takovou odpověď rozhodně nečekal.

„Čistě pro vaši informaci, Bergu: mé IQ je vyšší než vaše," řekl první rotmistr klidně. „Takže vy jste vážně uvažoval o tom, jaké by to mohlo být tam venku?"

„Ano, pane," odpověděl Berg. „Vesmír je studená zabijácká svině. Psal jsem o tom na střední škole pojednání, které bylo součástí zápisu ve čtenářském deníku o knize *Vezmi si skafandr a běž*. Je to o klukovi, který vyhraje skafandr…"

„Znám tu knihu," řekl první rotmistr suše. „Teď přijde důležitá otázka. Tuto jednotku čekají dlouhá období mimo planetu Zemi. Riziko ztráty života je vysoké. Většina té doby bude docela nuda, kterou budou střídat – předpokládám – okamžiky čiré hrůzy. Skutečné podmínky jsou neznámé, ale nijak by mě nepřekvapilo, kdyby míra ztrát v jednotce dosáhla až třiceti procent na akci. Říkám to proto, že podle mého profesionálního odhadu máte *vy* osobně,

vojín Eric Bergstresser, šanci jedna ku třem, že padnete. Možná vyšší. Možná daleko vyšší. A o povaze akce vám nemohu sdělit žádné podrobnosti dřív, než se na ni sám dobrovolně přihlásíte. Takže se vás ptám: teď, když jsem vás seznámil s rizikem, chcete se dobrovolně přihlásit na akci?“

„Ano, pane,“ řekl Berg bez rozmýšlení. „Chci se dobrovolně připojit k této jednotce.“

„Fantazie,“ řekl první rotmistr s povzdechem. „Beru vás. Ale jestli nám vyjde chvilka času, stejně vás strčím do nádrže, abych zjistil, jak *opravdu* reagujete na zátěž. Vítejte u *vesmírné* pěchoty, vojíne Bergstressere. Semper Fi Ad Astra!“

~ ~ ~

„Ale *maulk*,“ zašeptal Berg, když ho seržant jeho nové čety zavedl do své kanceláře. „Tak on si nedělal srandu!“

Velký plakát visel na stěně zhruba podobným způsobem, jak by visel v běžné kanceláři motivační plakát. Jenže na fotografii, která byla očividně pořízena ve vesmíru, se nacházela část prostoru, který nemohl být jinde než na vesmírné lodi, a jeho horní polovinu lemovaly pancéřované wyverny. Nad každým mechanizovaným ochranným oblekem byla umístěna jmenovka a on na nich rychle našel prvního rotmistra Powella, stejně jako rotmistra dělostřelectva Joshe Hocieniece.

Fotografie byly bez diskuse pravé. I při všem pokroku v počítačové grafice se CGI stále dalo velice bezpečně rozeznat. Tohle byla bez jakýchkoli pochybností fotografie. Obleky se do ní daly digitálně vložit, ale nevypadalo to tak.

„Ne, šéf si nedělal srandu,“ řekl starší poddůstojník. Hocieniec měl vyholenou hlavu a byl tak malý, že – pokud se Berg nepletl – sotva splňoval minimální služební výšku. A byl hubený. Na první pohled se zdálo, že nemůže být schopen unést vlastní kosti, nemluvě o polní výstroji a výzbroji. „Právě jsi vstoupil do vesmírné pěchoty. Ta *maulkovatá* zpráva je, že zbytek jednotky se na to připravoval déle než rok. A vyrážíme už pozítří.“

„To je na *maulk*,“ poznamenal Berg.

„Nastupuješ místo Harsona," pokračoval Hocieniec a posadil se ke stolu, „protože ten mamrd si předevčírem při šplhání zlomil svoji *zgrappovanou* stehenní kost."

„Vítej v pekle, nováčku," řekl štábní seržant a zvedl oči od papírů na stole. „Já jsem štábní seržant Summerlin. Ty budeš u Jaena v týmu C." Muž byl středně vysoký a štíhlý, s tmavě hnědými vlasy.

„Summerlin je velitel týmu A a pomocný seržant čety," řekl rotmistr dělostřelectva. „Jaen a Hatt jsou na lodi a provádějí běžnou údržbu wyvernů. Takže Summer teď za mě udělá nějaké papírování a já tě nejdřív vezmu do kasáren a pak si spolu projdeme příjem."

~ ~ ~

„A tohle je naše herní místnost," řekl seržant Jaenisch a otevřel dveře.

Kasárna a výcvikové prostory vesmírné pěchoty se nacházely zhruba čtvrt míle od velitelství. Kasárna vypadala docela slušně – hvězdná základna se nacházela v prostorách po námořnictvu, které už většinu svých lidí z Newport News stáhlo. Bylo tu tolik místa, že kdyby pěšáci chtěli, vůbec by o sobě nemuseli vědět. Každý měl pokoj sám pro sebe, protože původní kapacita ubytování byla vypočítána pro pravidelný prapor a ne pro rotu vesmírné pěchoty, která početně připomínala spíše plnou četu.

Pojem „rota" je dost proměnlivá veličina. Původně označoval jednotku vojáků, kteří si byli nějakým způsobem blízcí. Později se početní stav ustálil na stovce vojáků pod velením důstojníka, který nebyl ani mladší, ani starší a většinou měl hodnost kapitána.

Nicméně i v tomto rozmezí nebyla velikost roty dána příliš pevně. Průzkumné roty mívaly se všemi podpůrnými jednotkami početní stavy až dvě stě vojáků. S přechodem na vesmírnou pěchotu velitel námořní pěchoty sestoupil o stupínek níž – protože budou průzkumné jednotky spadat pod velení lodi, postará se o podporu námořnictvo. A počet mužů v jednotce mohl jít níž i díky jejich palebné síle, výcviku i samotným bojovým schopnostem. Nicméně to, že si velitel udržel hodnost kapitána, dávalo smysl. Byla to dostatečně nízká hodnost, aby mohl sám jít do boje, a zároveň dostatečně vysoká, aby se v boji choval rozumně a přitom

nepotřeboval, aby se mu přes rameno dívali majoři. U Delty by takové jednotce říkali četa, u SEAL by jí odpovídal tým. Námořní pěchota jí říkala rota vesmírné pěchoty. Až námořnictvo postaví větší lodě, budou se muset přizpůsobit. Prozatím měli všichni muži tolik teplé vody, kolik potřebovali.

Výcviková budova byla součástí tělocvičny, sloužící základně. Nebyla tu žádná budova se střelnicí nebo venkovní střelnice jako v Quantiku, ale část peněz byla vynaložena za docela slušnou alternativu.

„Herní místnost“ byla umístěna v nové budově, postavené včetně střechy ze zpevněného betonu, která byla napojena na tělocvičnu a byla zhruba stejně velká. Kromě toho byla skoro úplně prázdná. Nacházela se zde malá vstupní místnost se skříňkami a počítačovými terminály a za ní, oddělené tabulí plexiskla bohatě postříkanou modrou barvou, byl obrovský prázdný prostor. Na vzdálené straně se nacházely široké stahovací dveře dost velké na to, aby v místnosti mohl zaparkovat tryskáč. Všechno to působilo spíš jako hangár než jako výcvikový prostor.

„Virtuální realita?“ zeptal se Berg.

„Trefa na první pokus,“ přikývl Jaenisch a přešel k počítačovému terminálu. „Máme tady skoro každou hru, která se dá sehnat, ale nejčastěji používáme jednu, co byla navržena přímo pro misi – je to v podstatě hack Války s Dreen.“ Jaenisch otevřel na monitoru několik oken a spustil program, pak otevřel skříňku a vytáhl dvě sady výbavy pro virtuální realitu.

Výbava sestávala z lehkého postroje, rukavic a brýlí. Brýle pro virtuální realitu se hlavně díky pomoci adarských technologií zmenšily do velikosti slunečních brýlí, které sahaly od jednoho spánku k druhému. Nejnovější vojenské ochranné brýle byly podobně velké i tvarované. Berg už dokonce slyšel o tom, že DARPA pracuje na polních „čočkách“, které by se nosily podobně jako čočky kontaktní – to by mohlo být zajímavé.

Jaenisch mu podal M-10 a polní taktickou vestu, vybavenou „simulovanými náboji“. Ty používaly běžnou dávku střelného prachu k tomu, aby vystřelovaly nízkorychlostní kulky založené na systému paintballových střel, které na kratší vzdálenosti vcelku věrně

simulovaly běžné kulky. Sice potřebovaly k fungování speciální hlaveň a závěr, ale M-10 už pro ně byla upravena a měla standardní modrou výcvikovou hlaveň.

Brýle neukazovaly nic, dokud nevešli do místnosti. Pak na okamžik potemněly a objevila se na nich džungle. Ta se ale nenacházela nikde na Zemi – jak stromy, tak zvuky byly úplně jiné – a Bergovi chvilku trvalo, než si na to zvykl.

„Kde máme být?“ zeptal se bezhlasně. Po absolvování základního výcviku byli všichni příslušníci námořní pěchoty vybaveni implantáty, které sestávaly z malého mikrofonu umístěného vedle hlasivek a přijímače voperovaného do spánkové kosti. Učení bezhlasného spojení bylo požadavkem základního výcviku. Systém byl do posledního kousku shodný s tím, který používali Adarové, když poprvé dorazili na Zemi. Nějakou dobu si lidé mysleli, že přátelští mimozemšťané ovládají telepatii, protože používání tohoto komunikačního systému vypadalo úplně stejně. Vnější pozorovatel neslyšel žádný zvuk a daly se odhalit jen krátké impulsy rádiového spojení.

„Tohle je vytvořeno podle Chenova světa,“ odpověděl bezhlasně Jaenisch a jeho rty se skoro nepohnuly. „Ale jsou tu jiní netvoři. Když to zvládneme k protilehlé stěně, vyhráli jsme.“ Nadhodil si v rukou virtuální M-10 a při pohledu brýlemi na sobě měl plnou polní výbavu včetně boronokarbidové pancéřové vesty s připravenými zásobníky. „Ty si vezmi levou stranu, já mám pravou.“

Berg natáhl náboj do komory své M-10, odjistil a přikývl.

„Jdeme na to.“

Jaenisch vykročil po úzké herní pěšině jako první. Berg věnoval plnou pozornost levé straně a přejížděl hlavní zbraně dopředu, nahoru a dozadu. V brýlích viděl tepelné obrazy, ale nic z toho mu nepřipadalo jako hrozba.

Když se ozvalo ohlušující zařvání zprava, málem se instinktivně prudce otočil, ale hlídal si svůj sektor a udělal dobře. Právě když začal řev utichat, z džungle na něj něco vyrazilo. Mělo to dvě nohy a na první pohled to připomínalo hmyzí verzi dreenského vrhače

trnů. Ať už to bylo cokoli, mělo to velkou tlamu a Berg rozhodně nehodlal riskovat.

Vypálil dvě střely do středu mimozemšťanova těla a ani ho příliš nepřekvapilo, když se kulky ráže 7.62 mm neškodně odrazily. Ta věc ale byla vybavena mnoha očima, proto změnil cíl a začal střílet na ně, aby ji oslepil. Tvor pokračoval v útoku, oba vojáky ale minul, a tak zatímco probíhal kolem, zasypával ho jednotlivými mířenými ranami zezadu. Našel slabé místo pod jednou paží a nasázel do něj pět kulek, dokud mimozemšťan nepadl v křečích k zemi.

„Dobíjím," řekl bezhlesně a snažil se kontrolovat koutkem oka svůj sektor, zatímco vyměňoval zásobník. Natáhl střelu do komory právě ve chvíli, kdy si všiml, že se k nim něco snáší ze stromů. Na první pohled to vypadalo jako list papíru, ale mířilo to buď na vesmírné pěšáky, nebo k mrtvému mimozemšťanovi. Berg na to zamířil a po několika ranách se věc rozpadla na cucky a sesypala k zemi.

Jaenisch také na něco střílel a oba vojáci se k sobě přitiskli zády, když na ně z džungle vyrazili další dvounozí mimozemšťané. Berg mířil daleko pečlivěji, protože si uvědomoval, že má v zásobníku pouze třicet střel ráže 7.62 mm. Dokázal složit tři mimozemšťany, než mu došlo střelivo. Čtvrtý a pátý ale dostali zase jeho a džungle zmizela, když mu postroj uštědřil elektrický výboj.

„To se z toho *zgrappuju*," řekl a potřásl hlavou.

„No, zase tak špatné to nebylo," poznamenal Jaenisch a podíval se na něj. „Nastavím systém tak, abychom si mohli vzít i kolty .455 – máš výcvik na čtyřistapětapadesátku, ne?"

„Mám," přikývl Berg. Vysokorychlostní kolt magnum sice ozbrojené složky používaly zřídkakdy, ale on si je pořádně osahal během výcviku operačního průzkumu. Tenkrát se podivoval nad tím, proč se cvičí v používání zbraně, vhodné leda pro civilisty, kterým střelný prach lezl na mozek a již žádná armáda nepokládá za hodnou pozornosti. Teď se začal zamýšlet nad tím, kolik součástí výcviku operačního průzkumu bylo asi ovlivněno vesmírnou pěchotou – jednotkou, která přinejmenším oficiálně neexistovala.

Vrátili se do přípravné místnosti a přidali si k výzbroji velké kolty. Modrá hlaveň měřila skoro třicet centimetrů a zbraň byla

pěkně těžká. Ale civilní lovci ji používali při lovu slonů a tygrů zblízka. Dokázala zastavit i dvounohé mimozemšťany. Přede dveřmi se zastavil a upravil si rozložení zásobníků na postroji. Každý zkušený střelec měl vlastní způsob, jak chtěl mít rozmístěné náhradní zásobníky, a Berg se v tomhle od zbytku nijak nelišil.

„Stejný scénář?“ zeptal se, když se znovu ocitli v džungli.

„Mění se to,“ odpověděl Jaenisch. „Nikdy nevíš, co na tebe program pošle.“

Berg pečlivě sledoval okolí, jakmile znovu vykročili po stezce, a i když na ně tentokrát zaútočili jiní tvorové, ke všemu došlo na stejném místě. Tentokrát museli bojovat s nízkými, jasně červenými stonožkami zhruba velikosti leoparda. Bylo jich víc než dvounohých netvorů. A stejně jako předtím se od nich kulky ráže 7.62 mm odrážely.

Pustil z ruky M-10, která se mu na pružném závěsu okamžitě přitáhla k hrudi, a vytáhl kolt ráže .455. Kulky k jeho uspokojení dokázaly pancíř stonožek prorazit, a kromě toho měl tu výhodu, že jednou rukou uměl pálit skvěle. Vystřílel všech deset kulek v zásobníku, složil šest mimozemšťanů a pak bleskově dobil tak, že nechal vyklouznout prázdný zásobník do síťoviny na postroji a vrazil do zbraně plný. Zabil čtyři další stonožky, než ho dostaly.

„Tohle už mi vážně leze na nervy,“ řekl Berg a zasunul kouřící pistoli do pouzdra.

„Sakra, vydržel jsi déle než já,“ poznamenal Jaenisch a potřásl hlavou. „Já zůstal u M-10. Kde ses takhle naučil střílet?“

„Prostě mě to baví,“ odpověděl Berg opatrně. Ale skutečná odpověď zněla: ve výcviku operačního průzkumu. OP byl vždycky tvrdý oříšek a fáze kvalifikace byla vražedná. Jakmile ale člověk postoupil do pokročilé fáze, dostalo se mu výcviku téměř jako u skutečné bojové jednotky. Nové postupy OP v sobě zahrnovaly program pro nácvik bojového průzkumu, který daleko předčil základní a oficiální výcvik. Sice mu bylo jasné, že běžní absolventi programu operačního průzkumu mají patrně daleko větší zkušenosti než on, ale on měl zase nejspíš všestrannější výcvik. Rozhodně bude muset dávat pozor na to, co dělá.

„Zvládneš to se dvěma pistolemi?“ zeptal se ho Jaenisch.

„Snad," řekl Berg. „Ale nedokážu střílet z obou zároveň, to je naprostý nesmysl. Většinou prostě vystřílím jednu pistoli a pak druhou. Problém je v tom, že to strašně zpomaluje dobíjení. Takže pokud máš víc cílů než nábojů…"

„Chceš to takhle zkusit?" zeptal se Jaenisch. „Já si nechám jednu pistoli a ty si vezmeš druhou?"

„No, *zkusím* to," přikývl Berg. „Ale pro jistotu si na začátek vezmu M-10, protože nikdy nevíš, co se na nás vyhrne."

„Nastavím stejný scénář," řekl Jaenisch. „Vážně bych to rád viděl."

Na třetí cestu džunglí Berg vyrazil se dvěma kolty magnum a Jaenisch si nechal jeden. Stonožky zaútočily zhruba ve stejném okamžiku a na stejném místě, což bylo trochu podvádění, protože Berg nemusel hádat, odkud na ně vyrazí.

Ale střelba dvěma pistolemi fungovala. Tentokrát už věděl, odkud a jak zaútočí, a mohl na ně začít pálit dřív. Když mu došly náboje v pravé pistoli, zasunul ji do pouzdra a vyhodil zásobník. Když mu došly náboje i v levé, bleskově obě dobil, prohodil si ruce, začal střílet z obou najednou a couval před stonožkami, dokud je všechny nepobil. Mimozemšťané sebou trhali v křeči, na většinou modrou vegetaci stříkaly provazce zelené krve a tvorové trhali porost džungle na kusy.

„Zatraceně," poznamenal Jaenisch a potřásal hlavou, „to byla fantazie. Tak zkusíme dorazit na druhou stranu místnosti."

Cestou museli ještě dvakrát čelit útokům, ale Bergův trik se dvěma pistolemi mimozemšťany, kteří je napadali, vždycky dokázal bezpečně zastavit, a nakonec dorazili až k potoku, který označoval druhý konec výcvikového prostoru. V tom okamžiku mu zbývaly poslední čtyři kulky.

„Čistá práce," řekl Jaenisch, když dorazili na konec džungle. „Na nováčka to nebylo špatné. Vůbec to nebylo špatné."

„Díky," řekl Berg.

„Tenhle scénář je připravený pro výcvik manévrů dvou týmů," přiznal Jaenisch. „Má jím procházet šest chlapů, ne dva. Chtěl jsem tě prohnat něčím daleko tvrdším, než jsem myslel, že zvládneme, aby sis na tu nálož trochu zvykl. No, nevyšlo to. Ve skutečnosti jsi právě

dostal týmovou přezdívku – budeme ti říkat Pistolník. Můžeš mi říkat Jaene.“

„Díky, Jaene,“ řekl Berg. „Ale stejně si nemyslím, že takhle by se mělo normálně bojovat.“

„Souhlasím,“ přikývl Jaen. „Jenže se na to skvěle kouká. Už se nemůžu dočkat, až si přehraju klip.“

„Tohle se nahrávalo?“ zeptal se Berg.

„Pistolníku, každá vteřina každého dne tohohle *maulku* se nahrává,“ přikývl Jaenisch zatrpkle. „Proč si myslíš, že tu všude jsou ty *zgrappované* kamery? Jsme pokusní králíci. Vysvětlím ti to cestou zpátky do zbrojnice.“

03.

STAŘÍ PŘÁTELÉ, STEJNÉ PROBLÉMY

Žádná adarská technika ve vesmíru nedokázala vyřešit potíže s poledními dopravními zácpami na Monticellu. Bill přejel se svým fordem electrou do levého pruhu, předjel poslední model pickupu od Chevroletu, který se úzkostlivě držel rychlostního omezení, a šlápl na plyn, aby se co nejdřív dostal ke sjezdu na VA 168. Jakmile bude mít 168 za sebou, bude mít celou silnici většinu cesty k základně skoro jen po sebe.

Naneštěstí se právě před ním na semaforu objevilo žluté světlo. Připadalo mu, že má ještě dost času, aby křižovatku přejel, takže sešlápl znovu plyn, ale auto už začalo zpomalovat a elektromotor přešel na volnoběh, zatímco brzdy automaticky zpomalily auto do kontrolovaného zastavení.

No jasně, adarská technologie si uměla vybrat tu pravou chvíli!

Pickup prohučel kolem něj stále ve své důstojné osmdesátikilometrové rychlosti. Doufal, že ten zmetek aspoň dostane pokutu.

Zářivě fialový Chevy Neon, který se mu před křižovatkou nalepil na zadní nárazník, zničehonic vyrazil kolem něj, těsně poté co na semaforu naskočila červená, a v záplavě houkání klaksonů se prohnal křižovatkou. Jen s velkým štěstím nezpůsobil nehodu.

Když už mluvíme o Adarech – byli to ti *nejhorší* řidiči v celém vesmíru.

Kriste. Může se dneska stát ještě něco horšího?

~ ~ ~

Ve skutečnosti to nebylo květinářství. Bylo to skladiště, které dodávalo květiny a květinovou výzdobu společnostem a hotelům. Firma neměla kancelář a dovnitř vedl jen vchod přes nákladovou rampu. A lidé, kteří tu pracovali, byli daleko spíš zvyklí, že sem občas dorazí bezdomovec, aby si vyžebral peníze, než na čtrnáctiletou dívku s mimozemským zvířetem na rameni.

„Copak si přeješ?“ zeptal se zvědavě mladík s náručí plnou aranžovaných květin. Nedokázal odtrhnout oči od té věci na jejím rameni; sledoval, jak se jí přesouvá z jednoho ramene na druhé a zelenýma očima zvědavě pozoruje ruch v místnosti.

„Hledám pana Millera,“ odpověděla Mimi zdvořile.

„Ten je támhle,“ řekl mladík a kývl bradou, protože měl plnou náruč. „Běž dál.“

Místnost nebyla nijak vyzdobená a vypadala spíš jako napůl nedostavěný sklep než jako sídlo květinářské firmy. Bílé dřevěné stoly byly zavalené květinami a několik zaměstnanců v dost nestejnorodém oblečení sestavovalo květinovou výzdobu. Zhruba polovinu tvořily ženy, ale dlouhé vlasy tu měl nejméně stejný počet mužů jako žen. Většina mužů, kteří v dílně pracovali, na sobě měla krátké kalhoty, stejně jako ženy; bylo tu horko a jediný závan chladného vzduchu přišel ve chvíli, kdy z velké vestavěné lednice vyšel muž s náručí plnou barevných orchidejí.

Miller stál zády ke dveřím a poklidně zastřihával stonky kosatců, když si za ním Mimi odkašlala.

„Dobrý den, pane Millere,“ řekla dívka a napadlo ji, jestli ji vůbec bývalý SEAL pozná.

Miller byl pohledem na mladou dívku, která na něho promluvila, zjevně zmatený, ale po chvilce poznal věc, jež jí seděla na rameni.

„Mimi,“ řekl bývalý voják a zazubil se. „To je ale příjemné překvapení. Jak dlouho už to je? Sedm let? Vyrostla jsi. A Tuffy je…“

„Jiný,“ řekla Mimi a také se usmála. „Všichni odborníci na mimozemšťany jsou zmatení z toho, co se s ním stalo. Jenom jeden

z nich si to vyložil správně. Jednoho dne jsem s ním ve škole mluvila a tak nějak jsem si pomyslela, že už jsem trochu velká na tuhle šarádu s vycpaným medvídkem. Vypadal tak nudně! A druhý den jsem měla úplně jiného Tuffyho."

„Přijela jsi sem na výlet?" zeptal se Miller zmateně. Měl na sobě křiklavě zbarvenou havajskou košili rozepnutou skoro k pasu, takže bylo vidět hrudník pokrytý šedivými chlupy, kalhoty s pouštním maskováním a ustřiženými nohavicemi. „Jsi tu ve městě se školou nebo tak něco? A proč jste si ze všech míst na světě k výletu vybrali zrovna San Diego?"

„Nejsem tu na školním výletě," odpověděla Mimi. „Přijela jsem sem za vámi. Musíme spolu vyrazit do Newport News za doktorem Weaverem."

„Co nám Bill chce?" zeptal se Miller stroze a obrátil se zpátky ke kosatcům.

„On nechce nic, ale něco potřebuje," řekla Mimi. „Vás, mě a Tuffyho. Tuffy mi to řekl. A my tam musíme jet."

„Aha, takže musíme, ano?" zeptal se Miller a znovu se k ní otočil. „Já jsem s touhle hrou *skončil*. Čím je člověk starší, tím je pomalejší. Je čas sázet a čas sklízet a vůbec všechny tyhle věci. V mém případě je čas zabíjet a čas se zabíjením přestat. Takže jestli ty a Tuffy musíte něco udělat, klidně na to jděte sami. Já tady budu mezitím dělat další květinovou výzdobu."

„Jestli s námi nepojedete…" Mimi se odmlčela a rozhlédla se po přecpané místnosti. „Můžete si vzít na chvilku volno nebo něco takového? *Musíme* si promluvit."

„Tak dobře, dobře," povzdechl si Miller. „Bobe!" zavolal. „Jdu si dát pauzu. Nevím, jak dlouho se zdržím. V pohodě?"

„Jasně, náčelníku," zavolal na něho mladší muž. „Ty vazby ale budeme potřebovat nejpozději ve čtyři."

~ ~ ~

V kavárně bylo podstatně chladněji než v květinářské výrobně. Stále bylo poměrně časné dopoledne a vysoké budovy po obou stranách ulice stínily kavárnu před sluncem. Popravdě řečeno San Diego ani moc letními vedry netrpělo. Teplota se běžně dostávala přes

pětadvacet stupňů jenom tehdy, když z rozpálených hor vanul silný vítr.

Miller si postavil šálek s moka na stolek, a když se pohodlně opřel do křesílka, pozorně si mladou dívku, která ho odtáhla z práce, prohlédl.

„To jsi sem cestovala celou tu dálku sama?“ zeptal se jí překvapeně.

„Není to tak složité,“ pokrčila Mimi rameny. „Až do San Diega na sebe brány navazují. Sem jsem si vzala taxík.“

„Tuhle dílnu by nenašla ani většina našich odběratelů,“ poznamenal Miller. „Šéfovi to takhle vyhovuje.“

„Tuffy věděl, kde vás najdeme,“ pokrčila Mimi podruhé rameny. „Řekl mi, že na vás celou dobu dával pozor.“

„To mě vážně těší,“ řekl Miller suše. „Tak mi řekni, co je tak důležitého, že kvůli tomu musím vyrazit do Newport News.“

„Dokončili loď,“ začala Mimi opatrně. „Ještě pořád je to tajné a já jim to utajení nehodlám pokazit. Ale Tuffy říká, že než loď vyrazí na cestu, tak na ni s ním musím nastoupit. Právě dokončili zkušební cesty. Příští plavba už zamíří ven… Tuffy říká, že my – totiž vy, já a on – na té lodi musíme být. Sama nevím proč a nevím ani to, jestli to přede mnou tají, nebo to sám netuší. Vím, že část toho důvodu má něco společného s… říká se tomu příčinná souvislost. To je asi tak všechno, čemu jsem rozuměla. V podstatě říká, že jestli tam nebudeme my, *my tři*, tak loď selže – a to selhání bude mít strašné následky.“

„Ale poslyš, přece tam nemůžeme jen tak vrazit a říct jim: ‚Nazdar, tak jsme tady a chceme letět s vámi,‘ ne?“ zeptal se Miller a povzdechl si. „Je to tajné tak, že se nedostaneme ani dvě míle od té lodi. A celá posádka – včetně civilistů – už je dávno vybraná. To všechno za předpokladu, že bych tam s tebou *chtěl* jít.“

„Půjdete,“ řekla Mimi přesvědčeně. „Půjdete, protože pokud ne, mise selže. A jestli mise selže, tak to nejspíš bude znamenat, že se vrátí Dreen. A tentokrát prohrajeme. Nemluvě o tom, že pokud byste nešel, tak během mise doktor Weaver umře, a je to váš přítel.“

„Přátelé umírají,“ řekl Miller a pevně sevřel čelisti. „Jeden z důvodů, proč se dneska živím mírumilovným vytvářením květinové

výzdoby, je právě to, že jsem svého času viděl umírat *spoustu* přátel. Rozhodně nestojím o to, abych se seznamoval s dalšími lidmi, kteří mají umřít. Což je přesně to, co by mi výprava na takovou cestu přinesla. A to i v případě, že bychom někoho *dokázali* přesvědčit, že se na ni musíme vypravit – a v tom nemáme šanci."

„Musíte zavolat admirálu Townsendovi a smluvit si s ním na dnešek schůzku," řekla Mimi. „Tohle je člověk, kterému zavolat *můžete*, a zároveň je to člověk, který je zasvěcený do mise. Dokáže se spojit s doktorem Weaverem. A doktor Weaver nás tam dokáže dostat."

„Na čtrnáctiletou holku toho víš docela dost," zamračil se Miller a znovu si povzdechl, tentokrát vztekle. „Greg Townsend… jo, ten mi telefon zvedne. Ale aby nás dostal na tu misi…?"

„Zařídí nám spojení s doktorem Weaverem," řekla Mimi. „To je všechno, co potřebujeme."

„Tak dobře, dobře," řekl bývalý SEAL a potřásl hlavou. „Počítám, že je čas vyrovnat staré dluhy. A Greg Townsend mi toho dluží hodně."

~ ~ ~

Bill zaparkoval elektru na vyhrazeném místě a rychle vykročil k obrovské betonové budově, ve které se skrýval suchý dok, určený pro stavbu ponorek.

Základna Newport News ukončila účast v aktivním ponorkovém programu před více než dvaceti lety, když na námořnictvo plnou vahou dopadly důsledky konce studené války. Od ukončení stavby nových ponorek se základna většinou využívala jen jako místo, kde se vyřazovaly z provozu starší ponorky – jinými slovy místo, kde se měnily v hřebíky a žiletky.

Většina ponorek, jež sem připluly na rozebrání, byla odeslána pryč, když admirálové vyhráli bitvu o stavbu první warpové lodi. Bitva měla dlouhodobé důsledky, které byly admirálům jasné. Weaver byl v hloubi duše přesvědčen, že poznatky a údaje, které během jeho používání získají, jim v patřičném čase umožní stavbu dalšího warpového pohonu, i když nebude možná tak úhledný jako adarská malá černá skříňka. Jednoho dne přijde chvíle, kdy bude

Země potřebovat vlastní vesmírnou flotilu – a pokud zjistí, že Dreen dokáží cestovat vesmírem pomocí svého warpového pohonu, pak ta chvíle přijde daleko pravděpodobněji dřív než později. Výtah, do kterého právě v přízemí nastupovali, nakonec povede až k plné vesmírné námořní službě. Námořnictvo totiž bylo námořnictvem bez ohledu na to, jestli se jednalo o vodu nebo vesmírný prostor. A to byl jeden z mnoha argumentů, se kterými admirálové přišli, i když se často zdálo, že sami nevěří tomu, co říkají.

Nicméně námořnictvo byla pravá centrála, kolem níž mohli začít stavět vesmírnou flotilu. Zástupci letectva, kteří tvrdili, že oni mají daleko větší a lepší zkušenosti s vedením boje ve trojrozměrném prostoru než námořnictvo, byli zvyklí na práci malých systémů v rámci časově omezených misí. Vytvoření a hlavně provoz lodi, která se má po většinu doby nacházet mimo efektivní dohled velitele letky nebo eskadry, byl daleko složitější záležitostí. Bylo třeba brát v potaz složité podmínky – s nimiž prostě letectvo nedokázalo pracovat – které vyplývaly z toho, že jste namačkali velký počet lidí do omezeného prostoru a řekli jste jim, že spolu musejí vycházet, jinak bude po nich.

Jakmile začaly debaty o stavbě lodi, námořnictvo s potěšením nabídlo Newport News. Přímo z vlastní kapsy – a to i za cenu omezení finančních rozpočtů dalších základen a údržbu jiných lodí – modernizovalo základnu na nejvyšší možnou úroveň, i když rozhodnutí ještě nepadlo. Letectvo poukázalo na to, že na rozdíl od jeho základen neexistuje způsob, jak nechat z Newport News ve dne nebo v noci odstartovat vesmírnou loď tak, aby to nikdo nezjistil. Námořnictvo podotklo, že loď jako taková bude postavena z ponorky. Stačilo se ponořit pod hladinu, odplout do dostatečné vzdálenosti od břehu, postarat se o to, aby v dosahu sonaru nic nebylo, a odstartovat odtamtud.

Když padlo konečné rozhodnutí, stala se ponorková základna v Newport News, klidném malém přístavu v zálivu Chesapeake, prvním vesmírným přístavem na světě. Už se na světě staly podivuhodnější věci, ale zase tolik jich nebylo.

Prvními dveřmi do strážní budovy se dalo projít jednoduše; stačilo jen přiložit kartu ke čtečce a dveře se otevřely samy. Za nimi

se nacházela „nárazníková“ místnost. Její stavbu konzultovali s Weaverem. Sice by nedokázala úplně zastavit jadernou střelu, ale zadržela by cokoli menšího. Vedly z ní jediné dveře. Byly konstruovány podobně jako vstup do bankovního trezoru, chybělo jim jakékoli označení a vedle nich byla umístěna klávesnice.

Projel svou kartu čtečkou, vyťukal na klávesnici kód, a když se elektřinou poháněné dveře otevřely, vešel dovnitř. Vstoupil do další místnosti. Její levou stranu po celé délce vyplňovalo aliglassové okno.

„Weaver,“ řekl Bill a zvedl průkaz, aby si ho mohl strážný prohlédnout. Strážný se jmenoval Johnson, to si Bill pamatoval. Jednou si ve společenské místnosti povídali. Pokud i Johnson poznal jeho, nedal to na sobě ani v nejmenším znát.

Pozorně se zahleděl na průkaz a sklopil oči k seznamu.

„Prosím, zadejte kód,“ řekl monotónním hlasem a přitom Weavera pořád sledoval, jako by to byl hledaný terorista.

Bill projel kartu čtečkou a zadal *jiný* kód než na první klávesnici. Tyto dveře vedly do malé místnosti bez oken s videokamerou na opačném konci a laserem nalevo. Paprsek laseru po něm přejel, provedl sítnicový test a změřil jeho teplotu. Místnost byla postavena jako past na vetřelce. Vnitřní dveře byly nastavené tak, aby je nebylo možné otevřít, dokud nebudou pevně zavřené vnější dveře.

„Weaver, William, komandér-poručík, astrogace,“ odříkal robotický hlas. Pak se vnitřní dveře otevřely.

Bill kdysi strávil nějakou dobu jako konzultant pro NSA. Ke vstupu do přísně střežených prostor Národní bezpečnostní agentury člověk musel ukázat průkaz strážnému a vejít dovnitř. Často si říkal, jestli se to s bezpečností v Newport News nepřehání, nebo jestli má NSA opravdu tak mizerné zajištění. Ale když na to přišlo, neexistoval žádný stupeň mezi, že?

Jakmile prošel posledními dveřmi, vykročil chodbou doleva a zastavil se u počítačového terminálu, aby zjistil, jaká je situace. Zasedání, kterého se měl za dvě minuty zúčastnit, se konalo v bezpečnostním sálu číslo čtyři, což byl přísně tajný prostor. Když začaly první práce na Projektu 4144, byly schůzky svolávány a odvolávány tak chaoticky, že raději instalovali tento systém, aby

udrželi přehled. Pořád ještě čas od času docházelo k přesunům, takže se pravidelná kontrola stala běžnou součástí denní rutiny.

V systému našel informaci o tom, že se zasedání koná přesně v určenou dobu a na předem určeném místě, ale pro něho osobně tu byla poznámka, že byl z události odvolán jako řečník. Místo toho se měl hlásit na zabezpečené telefonní lince.

„Co to má sakra…?“

~ ~ ~

Bill se posadil do křesla ve své kanceláři a zadal určené číslo. Byl opravdu zvědavý na to, kdo na druhé straně zvedne telefon.

„3326,“ ozval se ze sluchátka mužský hlas.

„Weaver,“ představil se tak klidně, jak jen dokázal.

„Komandére Weavere, tady je admirál Townsend,“ odpověděl muž. „Jsem velitel základny v Norfolku. Potřebuje si s vámi promluvit jeden váš starý známý. Hned.“ Podle toho, jak admirál mluvil, z toho moc velkou radost neměl.

„Pane…“ Bill chtěl začít něco namítat, ale odmlčel se. Jestli Townsend říkal, že se musejí setkat hned teď, muselo se to týkat něčeho vážného. „Kde?“ zeptal se.

„V mé kanceláři a co nejrychleji,“ odpověděl admirál. „Víte, jak se ke mně dostanete?“

„Ano, pane,“ řekl Bill. „Budu tam zhruba… no, bude mi to trvat nejméně pětačtyřicet minut.“

„Takže se uvidíme za hodinu,“ řekl admirál a ukončil spojení.

Maulk. Teď musí jet *zpátky* do Norfolku!

~ ~ ~

Když Bill vešel do admirálovy kanceláře, pohled na náčelníka Millera – který na sobě měl naprosto neuvěřitelnou havajskou košili – ho vážně překvapil. Nemluvě o Mimi a Tuffyho.

„Rád vás zase vidím,“ řekl Bill, kterého to vyvedlo z míry, ale zároveň potěšilo. „Už je to dlouho, náčelníku.“

„Budu rád, když si společné vzpomínání odbudete někde jinde,“ ozval se Townsend. „Naše utajení není očividně tak dokonalé, jak jsme si mysleli.“

„Myslím, že takhle jednoduše se to říct nedá, pane," namítl Miller stísněně. „Popravdě řečeno nemáme vůbec tušení, odkud Tuffy tuhle informaci má."

„Tak se do toho pusťte a vysvětlete nám to, mladá dámo," řekl admirál a opřel se do křesla.

„Tuffy říká, že my – to znamená pan Miller, já a Tuffy – musíme být s vámi na té vaší lodi," řekla Mimi klidně. „Máte warpovou loď z přestavěné ponorky, která je ukotvená v Newport News. Námořní stavební kontrakt číslo 4144. Vyrážíte na cestu zhruba za týden. Náčelník Miller potřebuje vlastní Wyvern pět. Právě proto jsme se museli setkat už dnes; musí se s ním začít seznamovat co nejdřív."

„A to je všechno?" zeptal se Bill pobaveně. „Říká Tuffy taky, *proč* to všechno?"

„No… ne tak docela," odpověděla Mimi a vůbec poprvé na sobě nechala znát neklid. „Obvykle spolu komunikujeme pomocí… představ, ne slovy. Většinou si uvědomím něco tak, jako bych to už dávno sama znala a jen si na to nemohla vzpomenout. Ale tentokrát je to spíš, jako bych nedokázala rozumět tomu, co už dávno vím. Je v tom matematika, vlastně je to skoro všechno matematika. Hodně pokročilá matematika – daleko složitější, než jakou znám. Možná ještě složitější, než jakou znáte vy, doktore Weavere. Ale točí se to kolem příčinné souvislosti a… chaosu. Ta představa je prostě strašně velká a složitá. Já si *myslím*, že se snaží říct – i když mi teď tvrdí, že si to vykládám špatně a je to daleko složitější – že pokud se s vámi nevypravíme teď a odložíme to na jindy, vesmír zanikne. Ne Země, ale celý *vesmír*. Je to představa, jako když praskne mýdlová bublina a nezbude po ní vůbec nic."

„Aha," řekl Bill a zamrkal. „Vysvětlil ti, proč se to má stát? Nějakým způsobem, kterému bys rozuměla?"

„Myslím, že to má mít něco společného s pravděpodobnostmi," odpověděla Mimi a pokrčila bezradně rameny. „Ale abych pravdu řekla, skoro vůbec tomu nerozumím. Je o tom ale přesvědčený. *Musíme* být s vámi."

„Dobře," řekl Bill a také pokrčil rameny. „Jdete s námi."